

Twee dagen voor kerst 2014 viel mijn vader van de trap. Ik zat op mijn oude meidenkamertje te werken aan het scenario voor een Engels kostuumdrama waarin ik, Lynn Vos, de 'mooie molenaarsdochter uit Balk' de hoofdrol ga spelen. Zover is het nog lang niet. Ik worstelde net met een lastige scène die al mijn concentratie vereiste toen ik op de overloop een luide kreet hoorde, gevolgd door een bons die de molen deed schudden en de geluiden van een zwaar lichaam dat van de trap bolderde. Daarna bleef het ijsig stil. Ik bleef een paar seconden als verlamd zitten. Toen rende ik naar de trap. Onderaan lag mijn vierenzestig jaar oude vader: roerloos, ogen dicht, krijtwit gezicht, hevig bloedend uit zijn achterhoofd. Ik rende bijna net zo snel de trap af als hij ervan af was gevallen en knielde naast hem neer. Hij ademde en daar was dan ook alles mee gezegd. Hij had net zo goed dood kunnen zijn. 'Pa,' zei ik zachtjes en toen hij niet reageerde schudde ik aan zijn schouder en riep harder: 'Pa! Word wakker!'

Geen reactie. Ik rende weer omhoog, graaide mijn telefoontje uit mijn tas en belde dokter Haayer, onze oude huisarts die mij nog gehaald heeft en nu allang met pensioen is, maar die je in noodgevallen nog steeds kan bellen. Hij nam meteen op en toen ik in twee zinnen had

uitgelegd wat er was gebeurd zei hij: 'Ik kom eraan.' Hij was er binnen vijf minuten. Hij zette zijn fiets tegen de molen, kwam binnen met zijn doktersvalies, gaf me een hand en knielde met krakende knieën naast de patiënt neer. Hij onderzocht hem met de routine van meer dan veertig jaar huisartservaring, schudde zijn hoofd en mompelde: 'Hier wil zelfs het flesje niet helpen.' 'Het flesje' was een heupflacon oude cognac die hij altijd bij zich droeg en waaruit hij in noodgevallen een borrel offereerde die vaak een wonderlijk goede uitwerking had op de getroffene. Maar deze patiënt was te ver van de wereld om hem zelfs met het wondermiddel van onze oude huisarts weer bij de levenden te halen. Toen hij het bloeden had gestelpt zei Haayer: 'Help me eens overeind en geef me dat ding van jou aan.' Het duurde even voor ik begreep dat hij met 'dat ding' mijn mobieltje bedoelde, een van die moderne fratsen waarmee hij, nog steeds in het bezit van een bakelieten draaischijftelefoon, niets te maken wilde hebben. Nu zou hij toch toe moeten geven dat het handig was zo'n 'ding' bij de hand te hebben. Ik toetste 112 voor hem in en daarna nam hij het heft weer in handen. Iedereen in de medische wereld van Noordwest Overijssel kent hem en ze weten dat er echt iets aan de hand is als hij belt. Ik haalde een stoel voor de oude baas en zo bleven we wachten. De ambulance was er binnen twintig minuten. In een stad zou het rijkelijk laat zijn, maar in een gehucht

als Balk is het flitsend snel. Onze molen staat centraal in het dorp dat je alleen kunt bereiken over smalle kronkelende dijkjes die in de winter en in de bietentijd verraderlijk glad kunnen zijn en waarop je, zelfs als je een ambulance bestuurt waarvoor iedereen aan de kant moet, een ingewikkelde manoeuvre moet uitvoeren om tegenliggers te passeren.

Pa bleef geheel onkundig van de commotie die hij had veroorzaakt. Dokter Haayer en ik hadden een matras gemaakt van een stapel lege meelzakken en het zware lichaam van mijn vader er heel voorzichtig op geschoven. Pa kreunde toen we dat deden, maar hij bleef buiten bewustzijn. Een kwartier later kwamen twee verplegers binnen met een verrijdbare brancard. De oudste keek onze huisarts aan en vroeg: 'Wat is de diagnose, dokter?' 'Hij heeft alles gebroken wat iemand maar breken kan die van zo'n steile molentrap dondert,' zei ...